

LBRIS

We know
books

LAURA DAVE PRIMA ÎNTÂLNIRE

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA SEREA

LITERA
București

DACĂ MĂ POTI IERTA...

La ieșirea din Pacific Design Center, Owen trece pe lângă ea.

Este prima dată când își vede fiica în carne și oase după mai bine de cinci ani. Cinci ani, zece luni și douăzeci și patru de zile, mai exact. Cinci zile de naștere, cinci Crăciunuri, opt spectacole (*Wicked*, *Carousel*, *Spring Awakening*, *Dear Evan Hanson*, *Waitress*, *Beautiful*, *Chicago* și, din nou, *Carousel*), două absolviri (una de liceu, una de facultate), trei adrese noi, o vară în Williamstown, Massachusetts, și prima slujbă. Toate aceste lucruri petrecute între șaisprezece și douăzeci și doi de ani, care marchează începutul unei vieți.

Bailey are părul mai lung, brațele cam subțiri. Dar, în momentul în care trece pe lângă ea – nu se întoarce să o privească mai mult, nu-și permite luxul –, pielea ei îi atrage atenția.

Bailey este bronzată – atât cât se poate bronză pielea ei, pistruiată și roșiatică –, marcată, poate, de viața în sudul Californiei sau poate de prea multe zile la plajă. Cum este posibil? Nu a evitat întotdeauna plaja? Aproape că îl distruge să observe această diferență atât de mică și de evidentă la fiica lui.

Văzând-o pe Bailey online, n-a avut această impresie. S-o vadă pe Bailey online era cu totul altceva.

Contul ei de social media este acum public, iar Owen își spune că ea a făcut asta în beneficiul lui. Înainte,

el nu-i permitea să posteze fotografii, dar acum regulile s-au schimbat. Owen își imaginează că Bailey știe acest lucru. Nu are cum să o întrebe. Oricum, îi place să creadă că postările sunt o modalitate de a menține conversația între ei. Tot ce-i trebuie este un computer public și numele ei de utilizator și poate accesa pagina ei fără să lase vreo urmă. Zâmbetul ei (cât de mult iubea fiecare detaliu din zâmbetul copilului său!) îl lasă fără suflare de fiecare dată. E ca și cum i s-ar adresa lui: „Uite, tată, sunt bine. Uite, tată, tu nu ești aici. Uite, tată, nu te voi ierta niciodată”.

Owen traversează holul centrului de design, iese pe ușile rotative și ajunge pe Melrose. Acolo se află o coloană de taxiuri cu motorul pornit. Șoferul din primul taxi îl refuză clătinând din cap: e încă în pauza de masă. Așa că Owen se urcă în al doilea taxi și îi cere șoferului să-l ducă la aeroport. Se luptă cu traficul de seară din Los Angeles și durează mai mult timp decât se așteptau să ajungă acolo. Nu contează. A ajuns cu mult înainte de zborul său și se îndreaptă spre salonul *first-class*. Arată cardul de îmbarcare de pe telefonul mobil și intră într-o toaletă individuală, unde încuie ușa.

Se privește în oglindă și respiră adânc pentru prima dată. Se calmează. Apoi începe să se dezbrace. Își scoate cămașa pe care o poartă, își pune un tricou simplu și o jachetă de piele, își schimbă bocancii cu o pereche de Converse. Exact ca ai copilului său.

În drum spre barul din salon, vede o femeie de serviciu cu un coș de gunoi mare și aruncă hainele vechi înăuntru. Apoi se așază pe scaunul de bar din colț, cel mai îndepărtat, și scoate un roman pe care nu are de gând să-l citească.

Barmanul pune lista de vinuri în fața lui Owen.

– Ce doriți să beți? îl întreabă.

– Orice vin roșu este în regulă.

– Faceți o greșală, spune o femeie.

Owen ridică privirea și o vede pe femeia de la celălalt capăt al barului zâmbindu-i. E drăguță, cu părul tuns scurt, în stil *pixie*, și ochelari cu ramă de baga.

– Poftim? spune el.

– Vinul. E o greșală. Zborul meu are întârziere. O întârziere foarte mare. Așa că m-am apucat să încerc vinurile din listă. Toate sunt proaste.

El deschide romanul, încercând să pună capăt conversației pe care ea vrea să o antameze.

Dar ea se mută la tejgheaua barului, așa încât acum se află la două scaune distanță de el.

– Unde te duci?

– Călătorie de afaceri, spune el.

– Internațional?

Nu e surprins că ea ghicește că e un zbor internațional. Pașaportul neozeelandez iese din carte, completat cu un nume care nu-i aparține.

Barmanul îi pune paharul de vin în față, împreună cu un bol cu alune sărate. Owen îi mulțumește cu un semn din cap și ia o înghițitură.

– Groaznic, nu-i așa?

– E acceptabil.

El zâmbeste scurt, apoi se întoarce la cartea sa.

– Să ne încercăm norocul cu o sticlă?

– Chestia e că..., spune el. Sunt căsătorit.

Ea se uită la mâna lui, la verighetă.

– Și ce legătură are asta cu împărțirea unei sticle de vin?

Apoi ridică din umeri, ca și cum ar vrea să spună că știe exact ce legătură are.

– Încerc doar să evit orice confuzie, spune Owen.

– Atunci e o femeie norocoasă. Soția ta.

din apropiere, unde a urcat într-un autobuz care l-a dus până la granița cu Canada.

Dar înainte de toate astea, s-a dus la școala fiicei sale și a pus geanta de voiaj în dulapul ei; a găsit o fată care ieșea de la antrenamentul de fotbal și i-a dat bilețul pentru Hannah. Mai întâi, s-a rugat să nu-l urască pentru asta. Nici fiica lui, nici soția.

Era însă rugăciunea greșită. Rugăciunea potrivită era mai aproape de a doua pe care a spus-o când a trecut granița în Canada: s-a rugat ca ele să înțeleagă.

Să înțeleagă că avea pregătită o ieșire de urgență – o avea pregătită de ani de zile –, una care le includea și pe ele.

Dar el planificase asta când Bailey era încă un copil, înainte ca fiica lui să devină în asemenea măsură ea însăși, încât a-i cere să fugă părea mai degrabă un gest egoist decât o măsură de siguranță. Înainte ca Owen să înțeleagă ce efect ar avea asupra soției sale, cum ar crea un vid imposibil de umplut în centrul vieții ei.

Și cu siguranță, înainte să ridice telefonul, și Jules să-i spună că nu mai are timp, iar el a știut atunci (unde în sinea lui, nu a știut oare dintotdeauna, chiar dacă nu voia să știe?) că singurul lucru pe care îl putea face era să se îndepărteze cât mai repede posibil de amândouă. Fără avertismente, fără explicații. Doar să *plece*.

Ce poate spune acum despre asta? Ce poate spune despre toate astea? Indiferent cât de rău ar gândi cineva despre faptele sale, el ar înțelege.

Indiferent cât de rău ar gândi cineva despre el, el, unul, deja crede asta despre sine.

Owen aterizează în Austin cu puțin înainte de miezul nopții.

Când coboară din avion, este cald și umed, aerul din Texas fiind greu chiar și la această oră târzie din noapte. Își scoate jacheta de piele și o aruncă peste rucsac. Apoi se îndreaptă spre parcare care găzduiește mașinile de închiriat. Rezervarea e plătită în avans, iar cardul gold de client al companiei îl scutește să discute cu cineva personal. Cel puțin, așa speră.

Nu este ușor să închiriezi o mașină cu un permis de conducere din Noua Zeelandă. Trezește suspiciuni. E pregătit pentru asta. S-a pregătit pentru toate. Computerul îl trimite la locul 85, unde îl așteaptă un SUV mic.

Urcă în mașină, învârte cheia, pe care o găsește în contact, și iese din parcare aeroportului pe autostrada familiară care duce spre centrul orașului.

Acum cinci ani, zece luni și douăzeci și patru de zile, timpul s-a oprit.

N-o sunase pe Bailey, nici măcar când ajunsese la Vancouver. Deși asta aproape că-l omorâse.

Se fortase să pună șaiszeci și opt de ore și treisprezece mii de kilometri între ei înainte de a îndrăzni să-și sune fiica – chiar și printr-o aplicație criptată – ca să îndrăznească să-și asume un asemenea risc.

Când Bailey a răspuns, Owen i-a spus că nu are mult timp să-i explice. Iar ea i-a spus că știe despre mama ei, Kate. Știa despre mama ei și (mai important) știa despre tatăl lui Kate, Nicholas. Bunicul lui Bailey, Nicholas.

Își amintește măcar că i-a spus asta lui Owen? Era atât de supărată, lacrimile îi curgeau la telefon, așa că nu știe. Dar el nu va uita niciodată.

Acum cinci ani, zece luni și douăzeci și una de zile, Owen stătea la un colț de stradă în Wellington, Noua Zeelandă, și, de la capătul celălalt al lumii, a auzit

plânsetul fiicei sale și a auzit-o rostind numele Nicholas Bell. Și un nou fel de ceas a început să ticăie.

Acesta a fost momentul în care a început să facă planuri.

Prin geamurile mașinii, centrul orașului Austin se vede în zare.

Aglomeratie pe South Congress Avenue, chiar și după miezul nopții – un concert se termină la Moody Theater, oamenii așteaptă taxiurile în față la Paramount, iar terasa restaurantului Lamberts este încă plină de clienți la un grătar târziu în noapte.

Owen virează la stânga și conduce până la casa de pe Second Street – vechea stație de pompieri renovată și transformată în apartamente de tip loft, foarte căutate.

Găsește un loc de parcare și se apropie de ușa din față. Nu-l recunoaște pe portarul care stă acolo. Este nou. Cel puțin, mai recent de cincisprezece ani.

– Cu ce vă pot ajuta? îl întreabă portarul.

– Apartamentul 8D.

Portarul înclină capul și îl privește atent pe Owen.

– E destul de târziu pentru un vizitator, spune el. Vă așteaptă?

Owen își ridică rucsacul mai sus pe umăr. Nu răspunde.

– Cine să-i spun că a venit?

– Spuneți-i că e ginerele lui.

LA UN MOMENT DAT, E VORBA DEPRE RĂSĂRIT...

Dimineața, îmi repet totul în minte, ca pe o mantră. Ca pe un truc magic.

Owen stă în fața mea, de parcă ar fi trecut cinci minute, nu mai mult de cinci ani. Are încă verigheta pe deget, mă privește în ochi. Și îmi șoptește la ureche – buzele lui pe obrazul meu, brațul lui lângă brațul meu. De parcă e normal să fie atât de aproape. De parcă ar fi o zi ca oricare alta, în care e normal să fie atât de aproape.

Soțul meu.

Sunt trează de ore întregi, pe balconul dormitorului, în lumina care vine dinspre răsărit, blândă și reconfortantă. Lumina este unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la casa mea – o casuță în stil Craftsman, situată la două străzi distanță de Palisades Park, plajele din Santa Monica și Oceanul Pacific.

Balconul beneficiază de cea mai bună lumină a dimineții. „Răsăritul nostru preferat”, cum spune Bailey, înconjurat de enclava liniștită a cartierului meu: cinci străzi cu sens unic, doar trafic pietonal local, familii care se cunosc între ele și locuiesc aici de generații. În această dimineață însă, nimic din toate acestea nu oferă alinare, ca de obicei.

Iau o gură de cafea și recapitulez totul în minte. Owen stând în fața mea. Trec în revistă fiecare detaliu